

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 585594/6

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב דניאל אדרי – אב"ד, הרב בן ציון הכהן רבין, הרב אלעד עלי

התובעת: פלונית (על ידי ב"כ עו"ד זיו גרובר)

נגד

הנתבע: פלוני (על ידי ב"כ עו"ד ענבר לב)

הנדון: חיוב כתובה אף שהאישה תבעה גירושין והוצאות משפט בשל עלילות שקר וחוסר תום לב

פסק דין

בפנינו תביעת כתובה בסך של 360,000 ש"ח.

הצדדים נישאו בשנת 2002, לאיש אלו נישואין שלישיים ולאישה נישואין שניים, לכל אחד מהצדדים ילד מנישואיו הקודמים.

מנישואין אלו נולדו לצדדים שני ילדים משותפים ילידי 2003 ו־2005.

הצדדים הם רופאים מומחים במקצועם. הבעל הוא רופא [...] מנהל [...], והאישה רופאה [...]

הצדדים היו פרודים מיוני 2009.

הצדדים התגרשו בתאריך ט' בתמוז תשע"א (11.7.2011).

הצדדים התגוררו בישראל, ובשנת 2008 נסעו לקנדה. לדברי האיש מטרת הנסיעה הייתה לצורך קידומה המקצועי של אשתו וקבלת הכשרה, וכך ויתר על קריירה או שנמנע ממנו פיתוח הקריירה כתוצאה של המעבר, ואילו לטענת האישה הנסיעה הייתה בהחלטה משותפת של שניהם לצורך הכשרתה המקצועית ואפשרויות עבודה לאיש מאחר שבארץ פוטר מכמה מקומות עבודה. דברי האיש ובאת כוחו שהמעבר לקנדה מנע ממנו פיתוח קריירה נדחו על ידי בית המשפט וכך נכתב בפסק הדין:

מרכיב הוויתור/השהות בקנדה – אצא מנקודת הנחה כי המעבר לקנדה היה בשל רצון הנתבעת ועל מנת לקדם את התפתחותה המקצועית. אך עדיין מדובר בשנה אחת משותפת בה התגוררו הצדדים בחו"ל. טענת הנתבעת כי ערב הנסיעה פוטר התובע ממקום עבודתו או התקשה לממש את הפוטנציאל האישי והתעסוקתי שלו, עוד בטרם וללא קשר לנסיעה, לא נסתרה. מתקשה אני לקבל את טענת התובע כי הוא ויתר על קריירה או שנמנע ממנו פיתוח הקריירה כתוצאה ממעבר זה או בכלל, מהתפתחותה של הנתבעת.

נסכם ונאמר כי בדין דחה המומחה את עתירת התובע למוניטין, בשל הנישואין ובתקופת הנישואין. הפער דהיום בהשתכרות הצדדים אינו נובע

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מכך שהתובע היה 'בן זוג ביתי' ולכל היותר, אם בכלל, למשך שנה בה התגוררו הצדדים בקנדה ושהשלוש לא שרר במעונם בתקופה זו, לא התרשמתי כי הנתבעת היא זו שגרמה לתובע לוותר על קריירה שהייתה לו או מנעה ממנו פתוח הקריירה. ושוב, שני הצדדים רופאים במקצועם, פוטנציאל השתכרותם זהה ולא התרשמתי כלל כי התובע נטל על עצמו ויתור משמעותי מבחינת ההתפתחות המקצועית, התמקד במרחב הביתי ובכך אפשר לנתבעת להשיא את כושר השתכרותה, נדחית.

סוף דבר, העתירה למוניטין נדחית.

חיי הצדדים בקנדה ידעו עליות ומורדות, ובשנת 2009 גברו המריבות בין הצדדים ובתאריך י"א בסיוון תשס"ט (3.6.2009) נבדק האיש בעקבות תלונה במשטרה שהגישה האישה נגדו, הבעל עבר בדיקה פסיכיאטרית שבעקבותיה אושפז בבית חולים פסיכיאטרי למשך שלושה עשר יום, לדברי הבעל האישה היא בקשריה גרמה לאשפוזו, ולדברי האישה התנהגותו, המחשבות להתאבד והיחס לילדים הם שגרמו לאשפוזו.

עם שחרורו של האיש מבית החולים שב האיש ארצה. כפי שעולה מהחומר האיש הוא שבחר לעזוב את קנדה ונמנע מלשכור דירה חילונית לאחר שחווה השכירות בדירה המשותפת הסתיים ובכך מנע בעצמו את הקשר לילדיו, כמו כן האיש הודה שהאישה השאירה לו בחשבון הבנק מספיק כסף כדי להתקיים בנוסף לחפציו ובגדיו [...] בעוד האישה והילדים נשארו בקנדה וחזרו ארצה רק שנה לאחר מיכן.

הסכסוך בין הצדדים גרם ואף הוביל לריבוי הליכים משפטיים: האישה פנתה לבית המשפט בקנדה וקיבלה במעמד צד אחד משמורת זמנית על הילדים וצו הרחקה נגד האיש-האב, ואילו האיש פנה לבית המשפט לענייני משפחה והגיש כמה תביעות נגד האישה, תביעת משמורת והסדרי שהות, תביעה רכושית וכן תביעת נזיקין אשר נמחקה בהסכמה.

הבעל הגיש תביעה לבית הדין בתאריך ט"ז בתמוז תשע"ט (8.7.2009) שאותה כינה "תביעה לשלום בית ולחילופין גירושין, תוך כריכת מזונות אישה ומזונות ילדים".

דיון בתביעת הבעל התקיים ביום י"א במרחשוון תש"ע (29.10.09) ובו ביום ניתנה החלטה שבה נסגר תיק הגירושין של הבעל, מאחר שרצונו היה שלום בית, תוך הפניית האישה לפתיחת תיק גירושין – אם רצונה בכך כפי שהצהירה וכפי שעולה ממכתב כבוד הרב אוקס שליט"א, אב"ד טורנטו – ובנוסף לכך תוך דרישה מהבעל להגיש הצעה מעשית לכינון שלום בית, שבו הוא חפץ לדבריו – מה שהתברר בהמשך כתרגיל ומרמה: הבעל כלל לא רצה בשלום בית ודי לעיין בתביעת הרכוש שהגיש בו זמנית לבית המשפט ובטענות שהעלה שם, כמו כן הגיש תביעת נזיקין נגד האישה על סך של 55,000,000 ש"ח ומטעמי אגרה כתב בתביעה שהוא דורש פיצויים מהאישה בסך של 1,000,000 ש"ח ועוד, עיין שם.

כבר בראשית הדברים נציין שמדובר באדם בעל מעמד, רופא [...] מנהל [...] אבל לאורך כל ההתנהלות המשפטית התגלה כמי שאינו דובר אמת וכפי שיתברר בהמשך.

בתאריך ג' באדר ב' תשע"א (9.3.11) התקיים דיון, הצדדים ובאי כוחם הופיעו.

האישה עמדה על תביעתה להתגרש. הבעל טען שאינו מעוניין והסביר שהוא רוצה את הילדים והאישה מדירה אותו מילדיו. יש לציין שבית הדין לא שמע ממנו שהוא רוצה את האישה.

לשאלת בית הדין מה העילות שהאישה מעוניינת בגירושין אמרה האישה לפרוטוקול:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין: מה עילות הגירושין?

האישה: במשך שנות הנישואין סבלתי מהתעללות קשה. אלו נישואין שניים בשבילי ושלישיים בשבילו. היינו נשואים כשש שנים ואנחנו פרודים כבר שנתיים, מיוני 2009, סבלנו מאוד איתו, הוא התעלל פיזית, נפשית ומילולית בי ובילדים. ביוני 2009 הוא איים בהתאבדות [איום] שהסתבר כמניפולציה. בעקבות האירועים הקשים, הוא עזב את קנדה. אני והילדים נשארנו שם שנה נוספת ובעצם מאז נותק הקשר בינינו. הוא טען טענות רבות עליי – שאני לא מספיק טובה לו, הוא טען שאני בוגדת בו למרות שזה לא מה שהיה. הוא חשב שאני פועלת נגדו, כמו שחשב שאנשים מהעבודה פועלים נגדו. הוא מנע ממני שינה כי היה צריך להאשים אותי. הוא השפיל אותי במילים קשות. אין שום דרך שנוכל לחזור לחיות יחד. יש לו חברה לחיים ששמה [נ']

לשאלת בית הדין אם הוא מכיר את האישה [נ'] אמר הבעל לפרוטוקול: "היא ידידתני". ובהמשך:

בית הדין: יצאתם פעם לבילוי משותף?

הבעל: לא. גם כאשר נפגשתי איתה, זה היה בנוכחות הילדים. היא התבקשה על ידי בית המשפט להיות נוכחת.

בא כוח האישה: שמעתם עכשיו שקר גס מפי אדם משכיל, הוא רופא במקצועו. מיד אראה מסמכים מפיו של האיש שזו בת זוגו שיש לו איתה קשר יציב ומספק והוא זה שהציע אותה לבית המשפט כמלווה שלו כאשר הוא מוציא את הילדים ממרכז הקשר. המכון הפסיכיאטרי שבדק את הצדדים כותב שהנבדק מנהל כיום קשר זוגי ומספק.

הפסיכולוג ד"ר עמוס שרון אומר לבית המשפט [...] "ולבקשתו של מר [פלונני] פגשתי את [נ'] בת זוגו הנוכחית ויש עוד הרבה מסמכים."

בית הדין: מה תגובת הבעל למסמכים אלו?

באת כוח הבעל: אני רוצה להשיב.

בית הדין: קודם אנחנו נשמע את הבעל.

באת כוח הבעל: אני מבקשת שהדברים יירשמו.

בית הדין: יש לך בת זוג או אין לך?

הבעל: אין לי.

דברי הבעל שהגב' [נ'] היא אך ורק ידידה ומלבד זאת אין ביניהם כל קשר אחר, אין בהם מן האמת. הבעל אינו דובר אמת בלשון המעטה, הבעל עצמו אמר במכון שלם – אבחון יעוץ והדרכה (עמוד 16 לחוות דעת המכון): "הנבדק מתאר כי עם חזרתו לארץ עובר תהליך התארגנות ושיקום, החל לעבוד במקצועו בתפקיד ניהולי, מנהל כיום קשר זוגי חדש ומספק."

ואם לא די בכך, אף בהחלטת בית המשפט לענייני משפחה מיום כ"ט בטבת תשע"א (5.1.2011) בסעיף 2 נכתב: "אני מורה למכון שלם, כפי שביקש האב למסור את מסקנותיו לגבי בת זוגו וזאת מוקדם ככל שניתן." גם במכתב מיום ו' שבט תשע"א (11.1.11) שנשלח ממכון שלם על ידי ד"ר עמוס שרון, פסיכולוג קליני מומחה, לכבוד השופטת נכתב:

בהתאם להחלטת כבודך ובהתאם למתווה הטיפולי עליו המלצנו ולבקשתו של מר [פלונני] פגשתי את גברת [נ'] בת זוגו הנוכחית של מר [פלונני] על

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מנת לבדוק את האפשרות שהיא אשר תלווה את מפגשיו של מר [פלונין] עם ילדיו בשבועות הקרובים.

ואף בהחלטת בית המשפט מיום י"ד בשבט תשע"א (19.1.2011) שכל עניינה הוא אם יש לאפשר לבת זוגו של האב ללוות את מפגשי האב עם ילדיו נכתב "האב הציע את בת זוגו הנוכחית גב' [נ']". ובהמשך ההחלטה כתבה השופטת "לאחר ששקלתי עמדתם של הגורמים המקצועיים אני בדעה כי בת זוגו הנוכחית של האב גב' [נ'] וכו'".

מאדם במעמדו של הבעל – רופא [...] מנהל [...] העובד בתפקיד ציבורי חשוב מצופה לומר אך ורק את האמת ולא לנסות לשקר בפרט כאשר הוא עומד בפני בית הדין, בית הדין רואה זאת בחומרה רבה.

אף באת כוח הבעל טוב הייתה עושה אילו לא אמרה את דבריה בעניין זה – הרי בבית המשפט טענה באת כוח הבעל לפרוטוקול (מיום כ"ט בטבת תשע"א – 5.1.2011 שורה 18): "פניתי למכון וקיבלנו מחיר ויש לנו את צד ג' שזו חברתו של האב, אפשר לאבחן אותה באופן מיידית."

באת כוח האיש טענה בסיכומים (סעיף 16) שהאישה סירבה להתגרש במועד סידור הגט והאיש היה מוכן להתגרש, חזרה על הדברים שנאמרו בפרוטוקול הדיון מתאריך ט' בתמוז תשע"א (11.7.2011):

באת כוח הבעל: לאחר מתן פסק הדין, נקבע דיון לגט ומרשי הגיע עם עד והוא הופתע לגלות שהאישה לא רצתה לקבל גט אלא אם כן תמומש הכתובה. היא הגישה את תביעת הגירושין ומרשי הסכים. אין כאן סירוב. מרשי הסכים לתת גט, רק שהוא הופתע מתביעתה.

שוב רואים את השקר הגס של הבעל ובאת כוחו: במועד סידור הגט ביום י"ב באייר התשע"א (16.5.2011) התנה הבעל את מתן הגט בויתור של האישה על הכתובה, וסירב ליתן גט. להגנתו טען האיש שהאישה מסרבת להתגרש והיא אינה מעוניינת להתגרש עד קבלת הכתובה. ההפך הוא הנכון הבעל הוא שסירב ליתן גט כאמור בפרוטוקול הדיון:

האישה: אני רוצה לשמור על זכותי לתבוע את הכתובה לאחר הגט.

הבעל: לי היה ברור שמתן הגט כפוף לויתור על הכתובה. ואם האישה אינה מוותרת על כתובתה אינני מוכן ליתן גט היום.

האישה אכן הייתה מוכנה להתגרש והאיש הוא שסירב.

עוד כתבה באת כוח האיש בסיכומים שאין ליתן לאישה את כתובתה מאחר שבתי הדין קבעו כלל "אין כפל מבצעים ואין כפל הנחות" (לשון באת כוח האיש), ולכן אישה אינה יכולה לקבל גם כתובה וגם זכויות כספיות רכושיות במסגרת הליך הפירוד מבעלה, היות שבמסגרת תביעת הרכוש אשר התנהלה בבית המשפט קיבלה האישה זכויות כספיות רבות מהאיש, כאשר בחישוב כפי שהעלתה בסעיף 54 לסיכום יצאה האישה עם בסך של כ־700,000 ש"ח.

יש לציין שהסכום שטענה באת כוח האיש כ־700,000 ש"ח מורכב: 30,000 ש"ח עודף זכויות סוציאליות, 15,000 ש"ח הוצאות משפט, 65,000 ש"ח איזון תשלומי משכנתה ומלוא המיטלטלין שהיו בבית ערב הפירוד ששוים עשרות אלפי שקלים ו־591,000 ש"ח על חלקה ממכירת הדירה המשותפת.

באת כוח האיש הכניסה את הרכוש המשותף גם כחלק מאיזון המשאבים. בית הדין מלמד עליה זכות שייתכן שלא ידעה שיש חילוק בין הרכוש המשותף לבין איזון זכויות, חוק איזון

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הזכויות מחלק בין רכוש משותף שבו הצדדים הם הבעלים וחולקים מכוח שותפותם לבין איזון הזכויות שצברו הצדדים בחייהם המשותפים.

ואף לאחר לימוד הזכות אין דברי באת כוח האיש נכונים וזאת בלשון המעטה. אומנם נכון שהאיש צריך להעביר סך של 30,283 ש"ח לאיזון זכויות, אך אינם נובעים מאיזון הזכויות אלא חוב שהאיש חייב לאישה. ואפרט:

באיזון הזכויות הסוציאליות קיבל האיש מהאישה סך של 77,646 ש"ח, כעולה מחוות דעת האקטואר מיום ל' באדר א' תשע"א (6.3.2011) כפי שהוגשה לבית המשפט. סך זכויות האישה הוא 368,201 ש"ח ואילו זכויות האיש הן 212,909 ש"ח, לפיכך על האישה להעביר מחצית מהפרש הזכויות שהוא 77,646 ש"ח, וזהו איזון הזכויות המוסכם. מדוע אפוא בתוצאה הסופית האיש אמור להעביר לאישה סך של 30,283 ש"ח? סכום זה נובע, כפי שעלה לאחר כמה הבהרות, מכך שהאקטואר הפחית מהתשלום המגיע לאיש בגין איזון הזכויות את תשלומי המשכנתה ששילמה על האישה על הדירה המשותפת וכן את חלקה בסכום של 152,769 ש"ח שמשך האיש מהחשבון המשותף, הסתיר זאת מהאקטואר ואף הכחיש את העובדה שהוא משך כסף זה – עובדה שהתבררה עקב מתן צווים מבית המשפט לבנק להציג את האסמכתאות מי ביצע את המשיכה, ואכן התברר שהאיש הוא אשר ביצע את המשיכה וחויב להחזיר מחצית לאישה. כמו כן חויב להחזיר לאישה את מחצית דמי השכירות בגין דירתם המשותפת, יש לציין שהאקטואר הגיש כמה חוות דעת לבית המשפט ואף נחקר. אפשר לראות את העדכונים שהגיש האקטואר כדי להגיע לחקר האמת: חוות דעת מיום ל' באדר א' תשע"א (6.3.2011), עדכון מתאריך כ"ד באייר תשע"ב (16.5.2012), עדכון מתאריך כ"ד באב תשע"ג (31.7.2013), עדכון מתאריך י' באדר א' תשע"ד (10.2.2014), עדכון מתאריך י' בסיוון תשע"ד (8.6.2014), עדכון מתאריך י"ב בתמוז תשע"ד (10.7.2014) ומסמך הצגת תשובת האקטואר לעדכון הערכים לחודש ינואר 2015.

גם כאן אנו רואים את שקריו של האיש.

אין לבית הדין ספק שהסכום 30,283 ש"ח הוא חוב שהאיש חייב לאישה בגין תשלומים שהאישה שילמה וכספים שהבריה הבעל מהחשבון המשותף ואין לקזז סכום זה מהכתובה.

באת כוח האיש העלתה עוד טענה של פערים בכושר השתכרותם ובמצבם הכלכלי, וכך כתבה בסיכומים:

באשר לנכסי קריירה יבהיר האיש כי האישה בנתה קריירה על חשבוננו, סיימה התמחות ב[...]. ועשתה 'פלושיפ' [תת התמחות ברפואה] משמעותי, וזאת – הכול – בזמן היותה עם האיש וכשהוא מקריב עצמו למענה ומטפל בענייניה ובביתה תוך ויתורים עצומים. האיש שהשתכר משכורת מכובדת לפני שהכיר את האישה הפך ל'דלפון', כל שהיה לו נגזל או הוצא על שכר טרחה לשם חידוש הקשר בינו לבין ילדיו, כאשר בין לבין נאלץ להוסיף להתגונן מפני תקיפותיה הכלכליות ועוד.

דברים אלו שטענה באת כוח האיש נטענו בבית המשפט בתביעת הרכוש, ונדחו על הסף. האיש והאישה – שניהם היו על 'מסלול ההמראה', אחד מהם המריא והשני לא, אך פוטנציאל הנסיקה של האישה לא נבע מקשר הנישואין או עקב הנישואין, כמו במקרה דידן לא הייתה כל השקעה של התובע בהקניית המוניטין לאישה.

אעתיק מפסק הדין את הדברים שבהם נראה שגם כאן מנסים האיש ובאת כוחו לסלף את הדברים. לדעת האיש ובאת כוחו הכול מותר, המטרה מקדשת את השקר:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לטענת התובע, בעניינו הוכח כי המוניטין שצברה הנתבעת, שכרה הגבוה ופוטנציאל השתכרותה הרב, נצברו בתקופת נישואי הצדדים, בעידודו ובתמיכתו הבלתי־מסויגת של התובע – אל מול הנסיגה הדרמטית במשכורתו של התובע במהלך הנישואין, לנוכח ביטולו העצמי לטובת קידומה המקצועי של הנתבעת. עובדות אלה מוכיחות היטב כי יש להביא בחשבון את הפערים המשמעותיים בין הצדדים, ואת המוניטין שיצרה הנתבעת על גבו של התובע, ולאזנו במסגרת האיזונים בין הצדדים.

לטענת הנתבעת, התובע אינו זכאי לפיצוי כלשהו בגין מוניטין אישי. בענייננו, תקופת הנישואין הינה קצרה באופן יחסי, מיום 12.12.02 ועד יום הפירוד 3.6.09 – שבע שנים. אין מדובר בבן זוג 'ביתי' אל מול בן זוג קרייריסטי (שני הצדדים רופאים), לא קיים פער דרמטי בכושר השתכרותם (ראה דברי המומחה בחקירתו מיום 25.12.12). משכך, אין בסיס לתביעת התובע לנכסי קריירה. נהפוך הוא, הנתבעת זכאית לפיצוי בגין הסבל שהתובע גרם לה ולילדים לאורך שנים, ובגין בטלותו.

בענייננו, אין כל הצדקה לפסיקת פיצוי בגין נכסי קריירה הואיל ולא הייתה כל השקעה של התובע בהקניית מוניטין האישה.

לאחר שבחנתי הנתונים הקונקרטיים של הצדדים ויישמתי ההלכה המשפטית על המקרה שבפני, אני בדעה כי לא התקיימו התנאים להכליל את המוניטין – כושר השתכרות של האישה כ'נכס נישואין' ולפיכך נדחית תביעתו זו של התובע.

שוכנעתי כי יש לקבל את מסקנת המומחה וכי על פי המדדים שנקבעו בפסיקה, אין מקום לייחס את הפערים בהכנסות הצדדים, למוניטין שיצרה הנתבעת בתקופת הנישואין ועקב הנישואין ו/או בשל תרומתו של התובע. אין זה המקרה לפסוק פיצוי בגין מוניטין בשל כל אחד מהפרמטרים הבאים ו/או במצטבר:

א. משך תקופת הקשר הזוגי – מדובר בשבע שנים בלבד.

ב. איכות הקשר הזוגי – לשניהם לא היו אלו נישואין ראשונים וקשה להתרשם שההרמוניה שרתה דרך קבע במשכנם. הטענות ההדדיות שהעלה כל צד כנגד רעהו בתביעת המשמורת מלמדים על טיב הקשר ביניהם, יותר מכל.

ג. גילם ועיסוקם ערב הנישואין – התובע יליד [1960] וערב הנישואין היה כבן 43. הנתבעת ילידת [1969] וערב הנישואין הייתה כבת 33. שניהם רופאים מומחים ובעלי פוטנציאל השתכרות דומה. התובע עצמו טען בסיכומיו כי ערב הנישואין הרוויח בין 30,000–40,000 לחודש. משמע לתובע פוטנציאל השתכרות גבוה. לבטל פוטנציאל זה בשל שנה אחת בה שהו בקנדה אין זה נכון ואין הדבר מתיישב עם הראיות בתיק.

ד. בן זוג 'ביתי' אל מול בן זוג 'קרייריסטי' – במקרה הנדון שבפני אין בן זוג אחד שהקריב את הקריירה שלו לטובת התפתחותו המקצועית של בן זוגו. מבירור תביעות המשמורת עלה כי שניהם שילבו בנישואיהם קריירה ומטלות ביתיות, תוך גידול הילדים המשותפים. נזכור ונזכיר כי בסופו של יום קיבלה האם את המשמורת על הקטינים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בענייננו, מדובר בצבירה הדדית של קריירה. כל אחד מהם יכול היה להתפתח ולנסוק. שניהם נמצאו על מסלול ההמראה, אחד מהם המריא והשני לא. אך פוטנציאל הנסיקה לא נבע מקשר הנישואין ו/או עקב הנישואין.

עוד טענה באת כוח האיש שהאישה ניסתה אף להשתלט על תוכנית החיסכון של בן האיש. טענות אלו נדחו בבית המשפט ולמרות זאת החליט האיש ובאת כוחו להעלותן בשנית כדי להשחיר את פני האישה. כאמור גם כאן דחה בית המשפט את טענות האיש ובאת כוחו בעניין זה, האיש לא אמר אמת בלשון המעטה. יש לציין שעל אף האמור העבירה האישה סך של 25,000 ש"ח כפשרה – עיין פסק הדין מבית המשפט המחוזי, ואעתיק את הדברים מפסק הדין:

דרישת התובע לגרוע סך של 50,000 ש"ח ולייחס כספים אלו, כתוכנית חיסכון שנחסכה לבנו [...] נדחתה. התובע לא עמד בנטל ההוכחה ובנטל הראיה, כנדרש.

חקירת הבן [...] בדיון מיום 26.10.2014 בעמ' 96–100 לא חיזקה עמדת התובע.

כל שהוכיח התובע כי ערב הנישואין הייתה לו תוכנית חיסכון בסך של כ־ 27,000 ש"ח, שהועברה או הוטמעה בחשבונם המשותף של בני הזוג. לא התובע ולא הבנק לא נתן בהם סימנים ככספים השייכים לבן [...] או כי הם נפרדים. על כך העיד המומחה והנתבעת – עמ' 94 ש' 22–28 לחקירתה הנגדית אשר לא נסתרה.

זאת ועוד, החיים מלמדים כי בני זוג מעבירים בינם עצמם רכוש ונכסים ללא תמורה ולא על פי עקרונות מסחריים. מקום בו בחרו בני זוג, לבטח כשמדובר בבני זוג שלהם זה פרק ב' וג' בחייהם, שלא להסדיר יחסיהם הרכושיים בהסכם ממון או לשמור על הפרדה רכושית, התנהגותם בפועל, מלמדת על רצונם בשיתוף ויהיו לקופה אחת.

נסכם ונאמר כי משהוטמעו כספים, שבמקורם היו לפני הנישואין, לחשבון המשותף או שנותבו כספים מדירה קודמת שהייתה ערב הנישואין לאחד מהצדדים, למימון רכישת דירה משותפת, כטענת הנתבעת, לא יהיה זה ראוי להשיב את הגלגל אחורנית ולהוציאה משיתוף. יש לראות את התנהגותם זו כהסכמה לשיתוף מכאן ואילך.

טענה שמעלה צד עת פורץ הסכסוך והוא מבקש להשיב את הגלגל אחורנית ולהוציא כספים, שדאג להכניסם לשיתוף, לא זו בלבד שמעוררת אי נוחות, אלא היא נדחית על פי רוב.

לאורכה ולרוחבה של הפסיקה נקבע כי אין באירועו של משבר בחיי נישואין כדי לגלגל אחורה כל שנעשה.

בענייננו לא הביא התובע כל ראיה על הפרדת הכספים ו/או על "ייחוסם" לבן [...] במצב דברים זה, טענתו לגריעת הסך של 50,000 ש"ח (הקרן והפירות), נדחתה.

אף טענת האיש ובאת כוחו כי הוא היה שותף לעסק שניהלה הנתבעת והיה רשום על שמה [...] נדחתה ואף טענה זו עלתה בבית המשפט ונדחתה מאחר שהוברר שהאיש כלל וכלל לא היה שותף ואף לא הצליח להביא ראיה לדבריו

לאחר שבחנתי עמדות הצדדים, תשובותיהם בחקירה הנגדית, חוות דעת המומחה, תשובות המומחה בכתב ובעל פה, חקירת רואה החשבון מר

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

רוזנברג ויישמתי ההלכה המשפטית באשר לנטל הראייה וההוכחה, הגעתי למסקנה כי טענת התובע כי הוא היה שותף לעסק שניהלה הנתבעת והיה רשום על שמה [...] נדחית. כפועל יוצא אף נדחית טענתו כי יש לקזז את הכנסות הנתבעת מ[...] , לאחר המועד הקובע, אל מול תשלומי המשכנתא המשותפת, שנשאה בהם הנתבעת.

יצוין כי התובע לא הוכיח כי העסק שכינה אותו [...] הינו עסק משותף. מכלול הראיות והעדויות מוביל למסקנה כי כל ההפניות היו לנתבעת בלבד, התשלומים היו עבורה ועוסק המורשה היה על שמה. התובע לא הביא כל ראיה להוכחת טענתו, לא מבדק שבדק בחתימתו ולא עדות מצד ג'. גם אם תתקבל גרסתו כי בקנדה סייע לנתבעת, עדיין מדובר בשנה אחת בלבד ואין היא מביאה למסקנה כי מדובר בעסק משותף. הוכח כי הנתבע היא העסק. בלעדיה אין.

עוד טענה באת כוח האיש בסיכומיה שהאישה שירכה דרכיה. דברים אלו לא עלו רק בסיכומים טענה זו כתב האיש עוד בכתב התביעה לגירושין שהגיש בסעיף 23:

התובע היה מקבל חדשות לבקרים מסרים מהסביבה בה חיו בני הזוג (שכנים אנשי מקצוע ומהחוג החברתי הסובב אותם) כי היא בוגדת בו עם גברים אחרים ומאיימת על התובע כי במידה ויעזוב אותה היא לא תאפשר לו כל מגע עם ילדיו.

האיש אף טען זאת בבית המשפט.

כמו כן כתבה באת כוח האיש, שבמהלך דיון ההוכחות שהתקיים ביום כ"ה באדר תשע"ז (23.3.2017) הבהיר האיש כי האישה בגדה בו עם גברים זרים כמה פעמים במהלך הנישואים. האירוע הראשון התרחש בשנת 2004 בקליניקה ברחוב [...] שם נהגה האישה להישאר עד שעות הלילה המאוחרות. לילה אחד הגיע האיש לקליניקה ללא התראה ונוכח כי הדלת נעולה, לאחר שהתקשר לאישה יצאה האחרונה פרועת שיער ועימה גבר זר שנמלט מהמקום במהירות. לאחר תקרית זו גמר האיש אומר להיפרש מאשתו ואף פנה לעו"ד גרובר לצורך כך. לדברי האיש "עו"ד גרובר שאל את שם נעוריה ואמר שהוא מכיר אותה ואינו יוכל לייצג", אך לאחר מכן האישה החלה לשוב בשעה סבירה, והאיש מחל על כבודו.

האירוע השני התרחש שנתיים לאחר מכן בשנת 2006. הורי האישה קבלו מכתב מאדם בשם [...] אדם דתי, שהיה שכן של הצדדים ובו נכתב כי האישה "משרכת דרכיה", וליבו דואב על כך שמי שהתחנכה בבני עקיבא נוהגת כך. יש לציין שהאישה מודה בעניין המכתב אך מכחישה את עניין הבגידה וטענה שמקורו של המכתב בסכסוך שכנים "מאחר ועשינו פתח וגינה, ונוצר סכסוך רציני בין [פלונין] למר [...] – מקור הסכסוך באיש דווקא, ויותר מכך טענה האישה שההורים הראו את המכתב לאיש והוא התרגז מאוד היות שהוא חם מזג (עין באורך בפרוטוקול הדיון מתאריך 23.3.2017 החל משורה 442).

דברים אלו נסתרים מדברי האיש עצמו בדיון מתאריך ז' במרחשוון התשע"ז (8.11.2016) (בפרוטוקול: שורות 49–50), לשאלת בית הדין: "העליתם טענה שהאישה בגדה?" השיב האיש: "אין לי טענה שהיא בגדה." יש לציין שבית הדין נתן כמה הזדמנויות – וזאת לפנים משורת הדין – לאיש ולבאת כוחו להביא עדים ולהוכיח את טענותיו, אך האיש ובאת כוחו מעולם לא הביאו אף לא עד אחד ועליהם נאמר "הרוצה לשקר ירחק עדותו".

בית הדין חייב לומר שהאיש אינו רק 'שקרן מדופלם' אלא גם שחקן ובעל כושר שכנוע. בית הדין בשומעו את דברי האיש ותיאור הדרמה של הבגידה של אשתו, כל ההרכב כמעט היה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

משוכנע ש"צודק האיש ואכן האישה בגדה", ויותר מזאת אף בא כוח האישה עו"ד גרובר ששמו עלה שהאיש פנה אליו מיד לאחר תפיסת האישה בעניין הבגידה כדי שייסייע לו, נאלם דומיה ולא הכחיש את דברי האיש. לשאלת בית הדין (לא נכתב בפרוטוקול), מדוע עו"ד גרובר לא הגיב לדברי האיש, השיב שהוא היה בהלם, ומעוניין לבדוק לפני שישב, מאחר שיש לו במשרד רשימה שכל מי שפונה אליו לייצוג גם אם החליט שלא לייצגו. ואמת השיב בא כוח האישה עו"ד גרובר ואף כתב זאת בסיכומיו בסעיף 54:

עוד ראוי להדגיש כי טענת האיש בחקירתו כי כביכול פנה לבא כוח האישה לקבל שירותים מקצועיים, איננה נכונה ואיננה רלוונטית. לא נמצא לכך כל אישור או רישום במסמכי המשרד.

האישה הכחישה את סיפור הבגידה ולשאלת בית הדין אם תהיה מוכנה להיבדק בפולגרף השיבה מיד שהיא מסכימה. הצדדים נשלחו לבדיקת הפולגרף, האיש נמצא שקרן ואילו האישה דוברת אמת, האיש נשאל:

א. האם בדית מליבך את כל הסיפור על בריחת הגבר מהמרפאה של [פלונית]?

ב. האם המצאת מהראש את כל הסממנים שסיפרת על בגידתה של [פלונית]?

ג. האם שיקרת בגרסתך באשר לסירובו של עו"ד גרובר לייצג לך?

האיש ענה על שלוש השאלות בשלילה ונמצא דובר שקר.

האישה נשאלה כדלהלן:

א. האם במהלך הנשואים ל[פלונית] קיימת יחסי מין עם גבר אחר?

ב. האם היו לך יחסי מין עם גבר אחר במהלך הנישואים ל[פלונית]?

ג. האם שיקרת בגרסתך אודות האלימות המילולית וההתנהגות של [פלונית]?

ד. האם נהגת באלימות כלפי מי מהילדים במהלך הנישואים?

ה. האם שיקרת בגרסתך אודות התלונה נגד [פלונית] במשטרה בחיפה?

האישה השיבה בשלילה על כל השאלות ונמצאה דוברת אמת.

גם כאן רואים איך אדם מלומד רופא [...] מנהל מרפאה עומד מול בית דין ומשקר במצח נחושה, ולא די בכך, אלא אף מוציא שם רע על אשתו אם ילדיו שהיא מזנה, והכול כדי להציל את עצמו מתשלום הכתובה. התנהגות כזאת מעלה סימני שאלה רבים על אמינותו של האיש.

אין ספק שכל המעיין באמור לעיל מגלה שעומד לפנינו אדם שאינו דובר אמת וזאת בלשון המעטה, המתיר לעצמו לעשות כל מיני טצדקי כדי להשיג את המטרה, שהיא אחת ויחידה, למנוע את תשלום הכתובה. אין בית הדין מעוניין להאריך ודי במה שכתבנו.

אין כל ספק לבית הדין שעילת הגירושין נבעה מהתנהגות האיש בלבד, לא האישה היא שגרמה או תרמה לגירושין. התביעה נולדה עקב מעלליו ומעשיו הרעים של האיש ונפתחה לאחר שהאיש פתח בתחילה תביעת גירושין לחילופין שלום בית שהתבררה כתרמית. אמנם האיש לא היכה אותה פיזית אך צעקותיו עליה ועל הילדים גרמו לה חששות. היו לילות שמנע ממנה שינה כשלא חדל מלדבר, העלה טענות שמאזינים להם וכו', באירוע מסוים בישראל בביתם האיש התפרץ שבר את הטלוויזיה, זרק דברים ואיים שיעשה משהו לעצמו או לילדים,

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האישה התקשרה למשטרה ואכן הגיעו שוטרים לבית ושוחחו עם האיש באחד החדרים ולאחר מכן הציעו לאישה למשוך את התלונה כדי שלא יצטרכו לקחת את האיש למעצר וכך עשתה, האישה וביטלה את התלונה. כמו כן בהיותם בטורנטו האיש זרק סיר שהתבשל בו סלק והתבטא "הדם יישפך פה כמו הסיר הזה" – על דברים אלה נשאלה האישה בבדיקת הפוליגרף ונמצאה דוברת אמת (ראה חוות דעת הפוליגרף). הנה אילו רצתה האישה, הייתה גורמת לכך שהאיש ייעצר ויוגש נגדו כתב אישום, אך מרחמיה עליו העדיפה האישה לבטל את התלונה. כמו כן האיש הודה שהאישה השאירה לו בחשבון הבנק מספיק כסף כדי להתקיים בנוסף לחפציו ובגדיו.

האיש הוציא על האישה שם רע ושם לה עלילות דברים, העליל עליה עלילות מכוערות וזאת כדי לשלול את זכאותה למלוא הכתובה, גם כשחויב במזונות כתב על הצ'ק "הז' [פלונית]", ואין ספק שהתכוון לכתוב "הזונה" (המסמך נמצא בתיק). אף בעניין הקשר של האב עם הילדים שלטענתו האישה היא זו שמנעה את הקשר – אין טענתו נכונה: כל ההגבלות המוצדקות על הסדרי הקשר עם האיש אשר נטש את ילדיו בקנדה ולא טרח להעביר להם מזונות במשך כשנה עד שחויב על ידי בית המשפט – הכול נערך על פי צווי בית המשפט ותסקירים של פקידות הסעד אשר פעלו במקביל ובתיאום עם מכון שלם. כפי שעולה מהחומר שלפנינו, האיש הוא שבחר לעזוב את קנדה ונמנע מלשכור דירה חילופית לאחר שחווה השכירות בדירה המשותפת הסתיים ובכך מנע בעצמו את הקשר לילדיו.

התנהלות ההסתרה וההערמה של האיש באה לידי ביטוי אף באשפוזו הממושך כשבועיים ימים בבית החולים הפסיכיאטרי בעקבות ניסיון ההתאבדות שביצע האיש כאשר שהו בקנדה. האיש, וזאת כשמדובר ברופא במקצועו, סירב לאפשר קבלת מידע ושיחה עם בני משפחתו באופן אשר יוביל לחוות דעת מקיפה מעמיקה ויסודית על מצבו. במסמך הסיכום של בית החולים הקנדי לאחר כשבועיים של אשפוז, מציינים הרופאים פגמים קשים באישיותו של הנתבע אשר סירב לחתום על טופסי הסכמה שיאפשרו לצוות הרפואי לשוחח עם בני משפחתו. צוין כי בשל סירובו של האיש להתיר לצוות הרפואי לשוחח עם הוריו ועם אחיו ואחיותיו היה קשה להביא לידי אבחנה רשמית באשר להפרעת האישיות של האיש.

אין ספק לבית הדין עם התנהגות כזאת של האיש אי אפשר לחיות. גם אם האישה הייתה רוצה להמשיך לחיות עימו – דבר שלדבריה הייתה מעוניינת בו – בהתנהגות האיש גרם לאישה מאיסות בו, התנהגות האיש שרפה כל חלקה טובה בקשר הזוגי ומנעה את האפשרות לשקם את חיי הנישואין, התנהגות האיש גרמה להרחיק את האישה ממנו ולא לרצותו.

העיקרון המנחה בחיוב כתובה הוא שהאישה אכן זכאית לכתובתה וזאת כל עוד לא הוכח אחרת.

בשולחן ערוך (אבן העזר) מפורטות סיבות שבהן אישה מפסידה את כתובתה כאשר האישה נחשדה בעבירה על איסורי אשת איש (כמפורט בסימן יא וכפי שפסק השולחן ערוך שם סעיף ג), אשת איש שנישאת לאחר (כמבואר בסימן יז סעיף נו), עוברת על דת (כמבואר בסימן קטו וכפי שפסק השולחן ערוך שם בסעיף ה), אישה בעלת מום או בעלת נדרים (כמבואר בסימן קיז וכפסק השולחן ערוך שם – סעיפים ג-ד).

מקרה נוסף ומצוי הוא מקרה שבו האישה יוזמת את הגירושין, שאז – גם אם הנסיבות המוזכרות לעיל אינן קיימות – היא מפסידה את כתובתה וכפי שפסק רבנו ירוחם (מישרים נתיב כג חלק ח) וזו לשונו:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אישה שאמרה: "לא בעינא ליה, יתן לי גט וכתובה," והוא אמר: "אנא נמי לא בעינא לך אבל איני רוצה ליתן גט" – מסתברא דאין דנים אותה במורדת להפסידה כלום מעיקר כתובה ונדוניא, אלא מיהו משהינן לה תריסר ירחי שתא אגיטא דילמא הדרי בהו, לאחר שנה כופין אותו והפסידה תוספת וכל מאי דיהיב לה מדיליה, דאדעתא למשקל ולמיפק לא יהיב לה.

נמצא לכאורה שאם היוזמה לגירושין היא של האישה, גם אם הבעל גם הוא לא מעוניין בה, האישה מפסידה את תוספת הכתובה. ועיין עוד לקמן בהסבר דברי רבנו ירוחם בקצרה.

צריך לציין שכאשר הבעל הוא זה שיוזם את הגירושין – גם אם האישה מסכימה להם – האישה זכאית לכתובתה וכמו שפסק השולחן ערוך (שם סימן עז סעיף א) ביחס לבעל המורד באשתו וזו לשונו: "ואם היא רוצה, כופין אותו מיד להוציא וליתן כתובה."

עם זאת מצאנו כבר בראשונים שייתכן שאישה תתבע גירושין ועם זאת תהיה זכאית לכתובתה ונראה אף לומר שכן הוא מנהג בתי דינים בדור האחרון.

הגהות אשר"י (כתובות פרק יג סימן ח) מתייחס למקרה שבו יש קטטה בין בני הזוג וחילק בין מקרה שבו האישה היא שגורמת לכך, שאז תצא ללא כתובה, לבין מקרה שבו האיש הוא שפותח בקטטה שאז האישה זכאית לכתובתה וזו לשונו:

וכן מצאתי בתשובת רב פלטוי גאון וזה לשונו והיכא דארגילו קטטה אם היא מרגלת כמורדת הוי ואין לה כלום, ואם הוא מרגיל יש לה כל כתובה וכו'.

כעין יסוד זה מצאנו בטור (סימן קיח) שדן באישה שתובעת גירושין וזו לשונו:

מי שהיא תובעת לבעלה לגרשה ויצאו הגירושין ממנה אין לה מן הדין לגבות זולתו מה שהיא טוענת [...] ואם תבע הוא הגירושין, אינו יכול לגרשה אלא לרצונה או לאחר שיפרע לה כל סכום כתובתה עיקר ונדוניא ותוספת ומתנת כתובתה בין שתהא הנדוניא אמיתית.

עולה מדברי הטור שרק בהצטרף שני תנאים האישה מפסידה את כתובתה: כאשר היא תבעה את הגירושין והגירושין יצאו ממנה, דהיינו שהיא הגורמת לגירושין. מה שאין כן כאשר היא לא גרמה לגירושין, גם אם תבעה אותם, היא זכאית לכתובה.

וכן כתב בשו"ת התשב"ץ (חלק ב סימן ח) וזו לשונו:

עוד שאלת: אישה שבעלה מצער אותה הרבה עד שמרוב הצער היא מואסת אותו והכל יודעים בו שהוא אדם קשה הרבה, והיא אינה יכולה לסבול אותו לרוב הקטטות והמריבות, וגם שהוא מרעיבה עד שהיא שנאה את החיים, והיא אינה יכולה לבוא לבית הדין מפני שאחד מבעלי ההוראה הפחידה שאם תשאל כתובתה בבית הדין שתפסיד אותה.

תשובה: קרוב הדבר בזה שיוציא ויתן כתובה, דקיימא לן "לחיים ניתנה ולא לצער" [...] "שאיין אדם דר עם נחש בכפיפה" [...] ומכל מקום, אם היא מרוב שיחה וכעסה הולכת לבית הדין ותובעת כתובתה, לא הפסידה כלום. ורחמנא ליצלן מעלבון העלובות, וכי כך עונין אל המעיקות [...]

לאמור: אישה שתבעה גירושין וסיבת הגירושין היא הבעל זכאית לכתובתה – עיקר ותוספת, ולזה הסכימו אחרונים רבים וביניהם בספר פרי האדמה (חלק ג דף לו) בשם מהר"ר מזרחי ובספר בית דוד להג"ר יוסף דוד משאלוניקי ובספר מטה יוסף (חלק ב אבן העזר ה) ובספר חוק ומשפט לג"ר חיים טולדנו ז"ל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יש להעיר שבמקרה שבו האישה תבעה גירושין והבעל גירשה מדעתו הביא הבית שמואל (סימן קנד ס"ק כ) מחלוקת בשאלה אם הבעל חייב בתוספת כתובה, ומשמע שאף שהבעל לא היה הגורם לגירושין אלא רק הסכים להם הוא חייב בתוספת כתובה, וזו לשונו:

ואם מגרשה מעצמו וכו' יתן לה כתובה – ולענין תוספת כתובה משמע מתשובת הרא"ש שהביא הטור דצריך ליתן לה כיון דמגרש מעצמו כי דוקא כשכופין אותו לגרש כתב דאין צריך ליתן תוספת כתובה דאדעתא למשקל ולמיפק לא אוסיף לה כמו שכתבנו בכלל מ"ג סימן ג' ד' מיהו למה שכתבו התוס' סוף פרק הבא על יבימתו ובסוף נדרים אין צריך ליתן לה תוספת כתובה.

למעשה בפד"רים רבים דין זה הובא להלכה ולמעשה ונציין מקצתם:

בפד"ר חלק א (מעמוד 201) בדברי חברי ביה"ד הרבני בתל אביב בדברי הרבנים הגאונים הגר"א גולדשמידט, הגר"ש קרליץ והגר"י בבליקי שדנו באישה שתובעת את גיטה משום שבעלה אינו מפרנסה וכתבו שזה נקרא שמחמתו באה הדרישה לגט ובכהאי גוונא אין לדון את האישה כמורדת. וזו לשונם (עמוד 202):

כלל הוא בתוספת הכתובה, שהבעל הוסיף והתחייב מרצונו, כי במקרה שהגירושין הם על פי דרישת האישה, והבעל רוצה בקיום הנישואין, אין הבעל משלם את התוספת מאחר שהגט הוא מחמתה.

מחלוקת היא, במקרה שעילת דרישת האישה לגירושין היא מומו של הבעל או הנהגתו – עילה המצדיקה את דרישתה, והבעל אנוס בדבר: לדעת רבינו תם הוא חייב במקרה זה לשלם התוספת כי הגט הוא מחמתו – מחמת מומו, ולדעת רבינו חננאל הוא פטור כי מאחר שהוא אנוס הרי הגט לא מחמתו אלא מחמתה.

היה המום כזה המביא לביטול ענין יסודי בחיי הנישואין, סוברים כמה הפוסקים שהוא חייב לשלם התוספת גם לפי רבינו חננאל.

אם העילה סיבתה היא באשמת הבעל שלא מתוך אונס, הרי הגט הוא מחמתו, והוא חייב לשלם התוספת – לשיטת כל הפוסקים.

ועיין שם עוד (מעמוד 217 באורך).

ועיין עוד בפד"ר חלק ח (מעמוד 321) בפסק הרבנים הגאונים: הגר"ש אלישיב, הגר"ב זולטי והגר"מ אליהו. הגר"ש אלישיב דן שם בדברי רבנו ירוחם בשם רבו מהר"א בן אשמעאל שהובאו לעיל בפתיחת דברינו והסביר את דבריו אלו על פי דברי נתיבות המשפט להגר"ח אלגאזי – עיין שם, וזו לשונו בסיכום דבריו:

ועל כן נראה לומר דההבדל הוא בזה, במקום שהאישה היא המורדת בבעלה והבעל רוצה באשתו, הרי כל ההכרזות והתראות שנאמרו במורדת, וכל התקנות הללו לא באו אלא ללחוץ עליה שתימלך בדעתה ותשוב לחיי שלום עם בעלה, ולכן אם הבעל מגרשה בטרם נגמרו כל הפעולות הללו חייב לשלם לה כתובה ותוספת כתובה, מה שאין כן במקרה וגם הבעל לא רוצה בה הרי אין מקום לתקנה זו וממילא קם דינא שמכיון שהיא לא רוצה אותו, הרי אדעתא למשקל ולמיפק לא יחייב לה תוספת כתובה.

היות שאין זה נידון דידן לא נאריך בדין זה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתוך דבריהם דנו במקרה כנידון דידן בו האישה תובעת גירושין וסיבת הגירושין היא האיש וזו לשונם:

זאת ועוד: נראה שיש מקום לדון דאף כשהבעל הוא מאלה שכופין אותו להוציא פטור מלשלם לה תוספת כתובה – זה דוקא כשחלה הבעל ונעשה מוכה שאין או כשאינו מסוגל להוליד והאישה באה מחמת טענה וכל כיוצא בזה שאין בידי הבעל להפטר מהגורם המביא לידי גירושין – בזה יכול לומר: "אדעתא למיפק לא יהיבנא לך." מה שאין כן בגורם כזה שבידי הבעל להסירו כגון שהבעל רועה זונות, שבידו לעזוב דרכו ולהתייצב על דרך טובה, והוא הדין כשהבעל מורד באשתו כבנדון דידן ככהאי גוונא יש לומר דדינו כמגרש מרצונו וחייב בתוספת כתובה (וכבר כתבנו מזה בפס"ד ערעור תש"ל/קעב).

וכן פסקו בבית הדין הגדול הדיינים הגר"י זמיר, הגר"מ נהרי והגר"צ לוז (בתיק מספר 1075070/1). ועיין עוד בספר עטרת דבורה (חלק א סימן לו).

עולה מכל האמור שבמקרה בו האישה תובעת גירושין והגורם לכך הוא הבעל, דהיינו הוא זה שיצר את הקטטה בבית בהתנהגותו הקלוקלת, חייב הבעל לשלם לאשתו את מלא סכום הכתובה עיקר ותוספת.

בית הדין מבהיר שקודם מתן פסק הדין ניסה בית הדין לגשר בין הצדדים אך האיש סירב. בית הדין הבהיר לאיש שפשרה אפשר לעשות אך ורק קודם מתן פסק הדין, לאחר כתיבת מתן פסק הדין לא יהיה אפשר לעשות פשרה וייקוב הדין את ההר, ואפילו אחר הדברים האלה סירב האיש לפשרה והעדיף מתן פסק דין.

לאור האמור אין ספק שהגורם לגירושין הוא האיש עצמו בהתנהגותו והוא חייב בכתובה ותוספת הכתובה.

בנוסף לאמור, בית הדין רואה לנכון לחייב את האיש בהוצאות משפט.

כפי שתואר לעיל בהרחבה, לאורך כל ההתנהלות המשפטית האיש נהג שלא בתום לב ואף שיקר בבית הדין. התנהלות זו של האיש גרמה להתארכות ההליך המשפטי לדיונים ללא צורך ואף לבדיקת פולטיגרף שאליה נשלחו הצדדים. משכך בית הדין רואה לנכון לחייב את האיש לשלם לאישה סך של 20,000 ש"ח הכוללים את כל הוצאות המשפט ובכלל זה בדיקת הפולטיגרף.

מסקנות

א. האיש חייב לשלם לאישה את כתובתה בסך של 360,000 ש"ח.

ב. הסך שחויב האיש להעביר לאישה בסעיף איזון הזכויות בסך של 30,283 ש"ח לא יקוזז מסכום הכתובה, מאחר שתשלום זה הוא בעבור חוב שחייב האיש לאישה בגין תשלומי משכנתה ששילמה האישה והברחת הכסף על ידי האיש – ראה בגוף הפסק.

ג. האיש ישלם לאישה הוצאות משפט בסך של 20,000 ש"ח (סכום זה כולל את הוצאות הפולטיגרף).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ד. בית הדין מורה לכונסי הנכסים להעביר לאישה מחלקו של האיש הנמצא אצל כונסי הנכסים את האמור בסעיפים א–ג לאלתר (לרבות את האמור בסעיף ב – אם טרם שולם), וזאת לאחר הגשת בקשה לביטול העיקול.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום כ"ה בניסן התשע"ח (10.4.2018).

הרב אלעד עלי

הרב בן ציון הכהן רבין

הרב דניאל אדרי – אב"ד